

Нелли се нажали много. Нѣколко време тя мълча, безъ да знае какво да отговори. Но отведнажъ вдигна главица и, като отметна падналитѣ надъ очитѣ ѣкоси, хвърли върху Стася пълень съ довѣрие погледъ :

— Азъ зная, — продума тя, — ти, ако поискашъ ще го освободишъ.

— Азъ ?

Нелли протегна прѣстче, докосна съ него ржката на Стася и каза :

— Да.

Още една нощъ мина спокойно. Утрото бѣше ясно. По заповѣдъ на Стася, Кали и Меа се заеха веднага следъ закуската да събиратъ плодове отъ хлѣбното дърво, младоци отъ акация, прѣсни листа, трева и друга храна за слона.

Тѣ трупача събраното до самия край на тѣснината. Понеже Нелли искаше сама да храни своя приятель, Стасъ ѣ направи отъ едно младо разклонено дървче нѣщо като вила, за да може по-лесно да се бута храната. Слонътъ още отъ сутринята трѣбѣше.

Навѣрно бѣше огладнѣлъ. Като видѣ най-сетне на края на пропастьта сжщата бѣла фигурка която го бѣше нахранила вчера, той я поздрави съ радостно мурликане и протегна хобота си къмъ нея. Днесъ той се стори на децата още по-

голѣмъ, отколкото вчера. Слонътъ бѣше мършавъ, но изглеждаше по-бодъръ и весело въртеше къмъ Нелли малкитѣ си очички. Тя буташе храната и се увлѣче толкова, че Стасъ трѣбваше да я задържа да не падне долу. Когато тя се умори, Стасъ я замѣсти. Отначало слонътъ ядѣше всичко, каквото му попаднѣше, но после почна да избира.

— Азъ съмъ увѣренъ, — каза Нелли, — че ако сега слѣземъ при него, той нѣма да ни направи нищо лошо.

